

jednak proti tomu, že nehledělo k výtce, napadající jeho převzetí do služeb sjednocené obce pražské toliko jako lékaře školního.

Výtku prvou nemohl nss uznati důvodnou. Ze správních spisů plyne, že r. 1913 byl st-l jmenován toliko definitivním lékařem školním; tvrdí-li stížnost, že místo měst. lékaře, jež st-li bylo propůjčeno teprve r. 1921, bylo systemisováno již r. 1913 tím, že v dekretu, jímž byl jmenován definitivním lékařem školním, bylo poznamenáno, že kdyby místo toto časem bylo zrušeno, bude povinen konati službu lékaře městského, nemá tvrzení to v skutkové podstatě opory.

Naproti tomu shledal nss výtku druhou důvodnou. Již v adm. řízení a také ve stížnosti vytýkal st-l, a jeho tvrzení v tom směru zůstalo nevyvráceným, že postavení školního lékaře hl. města Prahy jest po právní stránce podstatně nepříznivějším než ono, kterého st-l nabyt z dekretu obce Ž. z r. 1913. Je-li tomu tak, pak bylo do práv st-lových zaručených §em 3 zák. č. 116/1920 zasaženo, byl-li do služeb sjednocené obce pražské převzat toliko jako lékař školní.

Žal. úřad však v té příčině šetření nekonal, zejména nevyšetřil, zda postavení školního lékaře obce pražské se rovná postavení, jaké měl st-l jako definitivní školní lékař u obce Ž., skutková podstata sporného případu zůstala po této stránce kusou. Tento nedostatek znemožňuje nss-u spolehlivé posouzení jak důvodnosti vývodů stížnosti, tak i zákonitosti nař. rozhodnutí a nutno jej proto kvalifikovati jako podstatnou vadu řízení.

Zakládá-li se však nař. rozhodnutí na řízení podstatně vadném, jest postup dle § 6 zák. o ss plně odůvodněn a bude na žal. úřadě, aby, doplniv je v uvedeném směru, o nároku st-lově znovu rozhodl.

Č. 3661.

Státní úředníci: * Bývalí uherští soudní úředníci, kteří teprve podle § 6 zák. č. 270/1920 byli trvale ustanoveni a po účinnosti tohoto zákona vykonali služební přísahu, nemají právního nároku na propočítání doby služební.

(Nález ze dne 26. května 1924 č. 9298),

V ě c: Dr. G. R. v K. proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Karel Vodstrčil) o započtení praxe advokátní a soudní dle zák. č. 222/20.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Výměrem soudní tabule v K. z 10. května 1921 byla st-li dle zák. č. 222 a nař. č. 666 z r. 1920 propočítána služební doba ztrávená v soudcovské službě ke dni 31. prosince 1920 19 léty, 8 měsíci a 29 dny. Za základ propočtení položen den 2. října 1903, kdy st-l složil zkoušku advokátní. K době, kterou ztrávil st-l před složením této zkoušky jako kandidát advokacie od 18. června 1900 do 2. října 1903 dílem v soudní, dílem v advokátní praxi přihlédnuto nebylo.

Další žádost st-lova o propočtení i této doby byla nař. rozhodnutím zamítnuta jednak s poukazem na právní moc úvodem zmíněného výměru, jednak z důvodu § 5 nař. č. 666/1920, dle něhož služební doba se pro-

počítává od výkonu advokátní zkoušky a z předchozí služební doby nutno odečísti čtyřletí, resp. fakticky kratší přípravné období.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Zák. č. 222/1920 stanoví v § 1, že státním úředníkům, soudcům atd., na něž se vztahují ustanovení zák. č. 541/1919 a kteří byli dosazeni před jeho účinností, propočítá se celková služební doba v souhlase s předpisy cit. zák. dále uvedenými. V souhlasu s tímto předpisem stanoví také § 17 nař. č. 666/1920, že propočtení dle shora cit. zák. jest provésti jen u státních zaměstnanců, kteří byli ustanoveni do 1. září 1919.

St-1, jak ze správních spisů plyne, byl jakožto justiční zaměstnanec býv. státu uherského ustanoven dle zák. č. 270/1920 a složil přísahu, na jejíž výkonu bylo jeho trvalé ustanovení ve službě čsl. státu závislým (§ 6 cit. zák.) teprve dne 25. června 1920. Dle toho sluší jej tudíž považovati za dosazena v úřad tímto dnem a tedy po 1. září 1919.

Nemůže proto ze zák. č. 222, resp. nař. č. 666 z r. 1920 odvozovati již proto pro sebe nižádných subjektivních práv (§ 2 zák. o ss). — —

Č. 3662.

Pozemková reforma: I. Ne každý soukromý odprodej části zabraných nemovitostí odporuje účelům pozemkové reformy. — II. Stpů nemůže žádaný souhlas ke zcizení části zabraných nemovitostí odepřítí jen pro pouhou svou, ničím nedoloženou obavu, že by zamýšlené zcizení mohlo provádění pozemkové reformy ztížití nebo zmařití.

(Nález ze dne 26. května 1924 č. 9465).

V ě c: Dr. M. E. v Č. proti státnímu pozemkovému úřadu o souhlas ke zcizení.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím odepřel žal. úřad souhlas k zcizení pozemků č. k. — — v celkové výměře 4 katastr. jiter, 1745 sáhů, náležejících ke státu zabranému velkému pozemkovému majetku fideikomisu Č., o který žádali kupitelé manželé Sz-ských a to z těchto důvodů:

Zákony o poz. reformě řeší důležité otázky hospodářské a sociálně-politické, které mohou jen tehdy býti řádně rozřešeny, budou-li prováděny pod státní autoritou nezávisle na zájmech soukromých. Soukromý prodej však nemůže otázky ty řešiti a nemůže úkoly ony splniti a proto by se neplánovitě soukromé prodeje, sledující jen soukromý prospěch bez ohledu na zájmy veřejné, nesrovnávaly se zákony o pozemkové reformě a křížily a mařily by ji. Stpů nemaje dosud hotového plánu o provedení poz. reformy na tomto velkostatku, nemá přehledu o potřebě půdy v kraji pro účely veřejné, pro oprávněné uchazeče a není proto jistoty, že při soukromém prodeji bude dbáno těchto zřetelů a je skoro obava, že půda dostala by se do rukou méně oprávněných, k placení schopnějších, a to na úkor potřebnějších. Proto musela žádost býti zamítnuta a strany odkázány na řízení přidělové.

Rozhoduje o stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané veden byl nss těmito úvahami: